

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte
judecători

URSACHE Petru
NICOLAEV Ghenadie
ALERGUȘ Constantin
TOMA Nadejda
MORARU Petru

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bender, delegat în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău Cătălin Scutelnic și avocatul Ion Arhiliuc în numele părții-vătămate și părții civile CCDR „Ghirido”, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2015 și sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 03 februarie 2014 în cauza penală privindu-l pe

MOSCALENCO Alexandru Vladimir,
*născut la 05 mai 1972, originar și domiciliat în or.
Orhei, str. C. Stamati nr. 8.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 29.10.2010 – 03.02.2014;

Instanța de apel: 12.03.2014 – 22.06.2015;

Instanța de recurs: 04.09.2015 – 24.11.2015.

Asupra recursurilor ordinare declarate, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 03 februarie 2014, Moscalenco Al. a fost achitat de sub învinuirea imputată în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, din motiv că fapta nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de SRL „Ghirido” cu privire la repararea prejudiciului material și moral a fost respinsă, ca neîntemeiată.

2. De către organul de urmărire penală, Moscalenco Al. a fost pus sub învinuire și deferit justiției în temeiul art. 191 alin. (5) Cod penal, fiind învinuit de faptul că, în luna

ianuarie 2009, în urma unei înțelegeri prealabile, i-a fost încredințat în administrare 50 de porcine de către CCDP „Ghirido” reprezentat în baza procurii de către Andrițco R., care urmau a fi crescute și reproduse în grajdul acestuia, amplasat în s. Step-Soci, r-nul Orhei, fiind semnat și un contract de arendă a grajdului pe o perioadă de trei ani. La sfârșitul anului 2009, ca urmare a activității desfășurate, la balanța întreprinderii erau înregistrate 290 de porcine, cu greutatea medie de 100 kg fiecare și 102 porcine - feți, cu greutatea medie de 15 kg fiecare. Ulterior, la începutul anului 2010 în urma inventarierii efectuate la întreprinderea în cauză, s-a constatat lipsa a 8 porcine destinate reproducerii, la prețul de achiziție de 12000 lei fiecare, în sumă de 96000 lei, 102 porcine la prețul de 3300 lei fiecare, în sumă de 336600 lei și 30 porcine mici la prețul de 1300 lei fiecare, în sumă de 39000 lei, care fiind încredințate în administrarea lui Moscalenco Al., au fost însușite ilegal în scopuri personale de ultimul, astfel cauzându-i întreprinderii CCDP „Ghirido” o daună materială în proporții deosebit de mari, în sumă totală de 471600 lei.

Tot Moscalenco Al. a fost învinuit că, în luna aprilie 2010, avînd scopul delapidării averii străine încredințate în administrarea sa, prin scoaterea porcinelor de la evidența întreprinderii CCDP „Ghirido” și înregistrarea acestora pe persoana fizică Moscalenco Al., a însușit ilegal în scopuri personale de la CCDP „Ghirido” 150 porcine la prețul de 3300 lei fiecare, în sumă totală de 495000 lei.

În total, în perioada septembrie 2009 - aprilie 2010, lui cet. Moscalenco Al. prin activitatea sa infracțională, i-a fost incriminată însușirea ilegală în scopuri personale de la CCDP „Ghirido” a porcinelor în sumă totală de 966600 lei.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de achitare în termenul și modul prevăzut de art. 401 - 402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către procuror și reprezentantul părții vătămate SRL „Ghirido” Andrițco R.

3.1. În apelul procurorului s-a solicitat casarea sentinței de achitare și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani, cu executarea acesteia în penitenciar de tip închis și cu admiterea acțiunii civile, încasîndu-se de la Moscalenco Al. în beneficiu părții vătămate prejudiciul material în sumă totală de 966 600 lei și prejudiciul moral în sumă totală de 100 000 lei. Acuzatorul de stat a invocat următoarele motive în cererea de apel:

- la adoptarea sentinței, instanța nu a luat în considerație declarațiile reprezentantului părții vătămate, a martorilor, cît și celelalte probe prezentate de către partea acuzării, adoptînd o hotărîre greșită, reieșind doar din declarațiile inculpatului și a martorilor apărării, care sunt rude a inculpatului;

- din declarațiile inculpatului, reiese că acesta recunoaște direct faptul că în grajdul său se aflau porcine ce aparțineau părții vătămate CCDP „Ghirido” pe care el le-a separat de porcinele sale;

- instanța de judecată nu a luat în considerație declarațiile reprezentantului părții vătămate, Andritco R. și nici a martorului Guțu V., care au confirmat faptul procurării a 50 de porcine, transmise în administrarea inculpatului Moscalenco Al. și încheierea cu ultimul a contractului de arendă a grajdului;

- la fel, vinovăția inculpatului, în cumul cu celelalte probe, a fost demonstrată și prin declarațiile martorilor: Ivanov I., Aculețki Al., Botnari I., Răileanu I., Sîrghi N. și Panico Gh., potrivit cărora s-a confirmat faptul că Moscalenco Al. a înregistrat după el 150 de porcine, care aparțineau CCDP „Ghirido”;

- instanța de judecată, eronat a interpretat și declarațiile martorilor Guțu O. și Aculețkaia N., care au confirmat cele spuse de către reprezentantul legal Andrițco R., confirmând faptul că personal inculpatul aflându-se la domiciliul lor din mun. Chișinău a semnat contractul de arendă;

- urmează a se lua în considerație și faptul că, însăși instanța de judecată la motivarea sentinței de achitare, a indicat că consideră învinuirea formulată de către organul de urmărire penală, abstractă nefiind stabilite bunurile însușite de inculpat, iar o atare apreciere a probelor nu poate servi temei de achitare a inculpatului, de infracțiunea incriminată, adică din motivul că nu se cunoștea cantitatea, volumul, greutatea și prețul bunurilor.

3.2. În apelul reprezentantul părții vătămate SRL „Ghirido” s-a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal și să fie admisă integral acțiunea civilă înaintată, cu încasarea de la inculpat a prejudiciului material cauzat în sumă totală de 966 600 lei și prejudiciul moral în sumă de 100 000 lei, iar în susținerea acestor alegații au fost invocate următoarele motive:

- instanța de judecată nu a dat o apreciere corectă declarațiilor inculpatului, nu a ținut cont de cele invocate de acesta, și anume de faptul că dînsul a indicat că: „La sfîrșitul lunii februarie 2010, 1-a telefonat pe V. Guțu și i-a spus să vină să-și ia porcinele care stau în partea sa de grajd, deoarece nu dispunea de hrană pentru a le îngriji pe toate. La începutul lunii martie, împreună cu paznicii Ivanov I. și Moscalenco Vl. a făcut o inventariere la grajdurile ce-i aparțineau și toate porcinele care nu-i aparțineau le-a mutat în partea de grajd a lui Guțu V., după care a scris cerere la Inspectoratul Veterinar și porcinele lui le-a înregistrat. De aici rezultă că inculpatul recunoaște direct faptul că, în grajdul cei aparține, se aflau și porcinele părții vătămate, pe care din motivul că partea vătămată nu a dorit să participe și să le asigure cu hrană, le-a separat de porcinele sale;

- instanța de judecată nu a ținut cont și de declarațiile reprezentantului părții vătămate Andrițco R., a martorilor: Guțu V., Aculețki Al., Botnari I., Ivanov I., Răileanu I., Arnăut S., Sîrghi N., Panico Gh.;

- instanța de fond, analizînd probele prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, veridicității și coroborării lor, incorect a statuat asupra nevinovăției inculpatului;

- conform Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28.06.2004, „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, în pct. 23 este specificată că delapidarea averii străine se consideră consumată din momentul în care făptuitorul intrînd în posesia ilegală a bunurilor altei persoane, obține posibilitatea reală de a se folosi și de a dispune de acestea la dorința sa. În cauză, a fost dovedit faptul că Moscalenco Al. a primit în administrare porcinele, reprezentantul părții vătămate avînd încredere în acesta;

- instanța de judecată nu a ținut cont de declarațiile martorului Ivanov I., care în cadrul ședinței de judecată, fiind preîntîmpinat de răspunderea penală pe care o poartă, a declarat că a văzut că de către inculpat au fost scoase bircile de la porci.

De asemenea, de către reprezentantul părții vătămate Andrițco R., a fost depusă o cerere de concretizare a apelului declarat de partea vătămată, în care s-a solicitat casarea sentinței instanței de fond cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care inculpatului Moscalenco Al. să-i fie stabilită o pedeapsă privativă de libertate în baza art. 191 alin. (5) Cod penal și să fie admisă acțiunea civilă a CCDP „Ghirido” cu încasarea de la inculpat a prejudiciului material în sumă de 966 600 lei și prejudiciul moral în sumă de 50 000 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2015, apelurile declarate de procuror și reprezentantul părții vătămate SRL „Ghirido” Andrițco R. au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței de achitare în privința lui Moscalenco Al.

5. În partea descriptivă a deciziei adoptate, instanța de apel a menționat că, analizînd probele administrate și cercetate de către instanța de fond și suplimentar de cea de apel s-a conchis că vinovăția lui Moscalenco Al. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal nu a fost demonstrată, iar apelurile declarate sunt nefondate și urmează să fie respinse.

Probele verificate au confirmat că în acțiunile inculpatului nu sunt realizate latura obiectivă și cea subiectivă a infracțiunii de delapidare a averii străine, deoarece acțiunile lui Moscalenco Al. nu au fost îndreptate spre însușire sau irosire ilegală a averii străine și inculpatul nu a avut intenție directă de însușire în scop de profit.

Instanța de apel a specificat că, materialele cauzei confirmă că între Moscalenco Al. și Andrițco R., a existat o înțelegere verbală de a crește porcine în grajdul ce-i aparținea lui Moscalenco Al., însă un act oficial înregistrat în modul stabilit de lege nu

a fost încheiat între aceștia. Un contract oficial între ei a fost încheiat doar în ce privește arenda grajdului. Acest fapt a fost confirmat și de martorul Guțu V., care adăugător a relatat că SRL „Ghirido” era condus de Andrițco R., care și gestiona activitatea acestei societăți, se ocupa de creșterea porcinelor și tot Andrițco R. era obligat să-i achite salariu lui Moscalenco Al., însă un contract de muncă cu acesta nu a fost încheiat. Despre acest fapt vorbește și procura eliberată de SRL „Ghirido” pe numele lui Andrițco R.

Declarațiile martorilor Ivanov I. și Răileanu I. precum că Moscalenco Al. se ocupa de îngrijirea porcilor, nu pot servi drept temei pentru a-l considera pe inculpat administrator cu drept de gestionare a bunurilor încredințate.

Aceiași martori, Răileanu I. și Guțu V., au confirmat că salariul pentru lucrul efectuat (îngrijirea porcilor), î-l primeau de la Andrițco R., fără a avea un contract de muncă. Aceasta confirmă că gestionar al activității de creștere și îngrijire a porcilor era Andrițco R. și nu Moscalenco Al.

Contractul de arendă pe care se bazează organul de urmărire penală din 26.02.2009, nu poate fi considerat ca probă concludentă, deoarece conform raportului de expertiză grafologică nr. 106 din 09.01.2013, inscripțiile manuscrise din numele lui Moscalenco Al. din compartimentul „*locatarul*”, nu a fost executată de inculpatul Moscalenco Al. Or, în cazul dat, declarațiile martorilor V. Guțu, A. Aculețki, O. Guțu și N. Aculețkaia, care au confirmat că Moscalenco Al. a semnat contractul de arendă nominalizat, nu pot fi considerate veridice și nu pot confirma acuzația adusă inculpatului, iar în opinia instanței de apel instanța de fond just a analizat critic aceste declarații.

Totodată, s-a conchis că aceste declarații nu pot fi apreciate ca probe, care l-ar incrimina pe Moscalenco Al., din motiv că acești martori nu au putut concretiza câți porci avea SRL „Ghirido”, câte porcine au fost înregistrate și care este mărimea prejudiciului cauzat societății. Organul de urmărire penală a prezentat doar 2 facturi fiscale, care indică la prețul de cumpărare a porcinelor de către SRL „Ghirido”. Alte acte contabile care ar confirma valoarea concretă a prejudiciului incriminat lui Moscalenco Al., nu au fost prezentate.

Actele de inventariere din 21.03.2009, 13.11.2009, 23.04.2009 - au fost întocmite de persoane neautorizate și deci nu pot servi drept probe. La fel ca și procesul-verbal de percheziție, care a fost declarat nul prin încheierea instanței de judecată din 02.07.2009.

Totodată, materialele cauzei confirmă că Moscalenco Al. pe de o parte, și SRL „Ghirido”, condus de R. Andrițco, pe de altă parte, se ocupau de creșterea porcilor, avînd activitate separată fără o evidență fiscală concretă și corectă, fără respectarea normelor de ducere a unei asemenea activități și fără divizarea clară a responsabilităților și fără onorarea obligațiilor față de angajați. Asemenea atitudine, a

generat apariția conflictului între inculpat și Andrițco R. și care au dus la consecințe de ordin financiar.

De asemenea, s-a menționat de instanță că acuzatorul de stat nu a prezentat probe concludente că 140 de porci depistați în partea de grajd a lui Moscalenco Al. aparțineau lui R. Andrițco. Acestea confirmă o dată în plus că între inculpat și partea vătămată au existat relații civile, neoficializate, care nu pot genera obligații și responsabilități și nu fac obiectul unei infracțiuni de delapidare a averii străine. Ambii au acționat samovolnic, fără să achite careva taxe statului, fără să-și justifice cheltuielile și neajunsurile.

Această situație de fapt, a fost confirmată atât de martorii acuzării, cât și de martorii apărării. Din toate relatările lor, nu rezultă că Moscalenco Al. ar fi avut vreo funcție oficială de răspundere, ori ar fi fost obligat printr-un contract oficial să răspundă de averea încredințată. Din atare considerente, instanța de apel a conchis că în acțiunile lui Moscalenco Al. nu se conțin elementele constitutive ale infracțiunii incriminate acestuia prin rechizitoriu.

6. Nefiind de acord cu soluția instanței de apel pronunțată pe marginea cauzei deferite judecării, procurorul și reprezentantul părții vătămate și părții civile au declarat recursuri ordinare.

6.1. Procurorul solicită casarea deciziei instanței de apel și sentinței în privința inculpatului Moscalenco Al., cu remiterea cauzei penale la rejudecare în instanța de apel, din motiv că instanțele ierarhic inferioare au dat o apreciere greșită probelor din dosar, adică cu derogare de la prevederile art. 101 Cod de procedură penală, punând accentul doar pe depozițiile și versiunea inculpatului, care nu coroborează cu celelalte probe administrate pe caz.

În fapt, recurentul menționează că instanța de apel, în mod repetat și incorect, a concluzionat asupra legalității sentinței de achitare în privința lui Moscalenco Al., din care considerente decizia instanței de apel este pasibilă casării în baza temeiurilor invocate în dispoziția art. 427 al. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, deoarece hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii.

Recurentul opinează că, în cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia menținerii achitării lui Moscalenco Al. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 191 al. (5) Cod penal, urma să dezvăluie această concluzie expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii și puse la baza soluției de achitare, fapt care nu a avut loc, fiind efectuată o apreciere eronată și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale.

De asemenea, instanța de apel a acționat cu derogare de la prevederile procesual-penale, precum și nu s-a condus de recomandările Plenului Curții Supreme de Justiție

expuse în pct. 14 al Hotărîrii nr. 22 din 12.12.20105 cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel. Adică, instanța de apel nu a ținut cont și nu a apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția lui Moscalenco Al., care au fost considerate admisibile, ulterior apreciate în mod superficial, fără a fi evidențiate acele derogări evidente, prin care s-a tins și chiar s-a reușit a induce în eroare instanțele de judecată.

Prin urmare, în situația în care instanța de judecată ar fi analizat amplu și minuțios cele sus expuse, precum și ar fi apreciat acțiunile săvârșite de către Moscalenco Al. prin prisma componentei de infracțiune prevăzute de art. 191 Cod penal, atunci ar fi constatat că prin probele cercetate s-a dovedit că:

- inculpatului i-a fost transmise în administrare porcinele de către Andrițco R.;
- inculpatului i-a revenit obligația de a asigura regimul de utilizare și integritatea acestor bunuri transmise de către Andrițco R.;
- bunurile transmise lui Moscalenco Al. au fost constatate ca dispărute, nu au fost restituite părții vătămate, iar prin probele cercetate s-a dovedit că acestea au fost înstrăinate în scopul obținerii venitului materiale de către inculpat, care a și însușit toate sumele bănești urmare a vinderii porcinelor;
- bunurile ce au fost în administrarea și gestionarea inculpatului Moscalenco Al. au fost însușite de către ultimul.

În consecință, recurentul menționează că instanțele de judecată în mod eronat au respins probele prezentate în susținerea învinuirii incriminate lui Moscalenco Al., prin rechizitoriu, fapt ce dovedește examinarea unilaterală a probelor.

6.2. Potrivit recursului declarat de avocatul I. Arhiliuc se solicită casarea deciziei instanței de apel, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată. Sub acest aspect partea apărării atestă că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

În corespundere cu art. 101 alin. (1), 414 alin. (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, instanța de apel era obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului. Recurentul susține că aceste prevederi legale, deși sînt obligatorii, nu au fost respectate la judecarea prezentei cauze în ordine de apel, deoarece, potrivit deciziei contestate, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de partea acuzării, a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

În particular, s-a specificat că, la pag. 19 din decizia instanței de apel, instanța nominalizată nu a respectat prevederile art. 417 alin. (1) pct.7) Cod de procedură penală, adică nu a descris esența succintă a fiecărui motiv invocat de partea-vătămată SRL „Ghirido” în apelul suplimentar din 31 octombrie 2014, dar s-a limitat formal la o deducție de ordin general, care ar rezulta din apelul declarat. Așa fiind, instanța de apel,

pe cale de consecință, le-a trecut cu vederea și nu s-a pronunțat asupra acestor motive foarte esențiale.

În acest context, este accentuat motivul invocat în apelul suplimentar: „...în același context al lipsei de imparțialitate, prima instanță a încălcat și unele norme imperative a legii procesual-penale. Astfel, în conformitate cu art.387 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța respinge acțiunea civilă dacă nu s-a constatat existența faptei incriminate sau fapta nu a fost săvârșită de inculpat și nu se pronunță asupra acțiunii civile dacă inculpatul a fost achitat pentru că nu sînt întrunite elementele constitutive ale infracțiunii sau există una din cauzele prevăzute la art. 35 Cod penal.

Însă, potrivit dispozitivului sentinței de achitare, inculpatul Moscalenco Al. a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 191 alin. (5) Cod penal pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii. Dar, totodată acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată-parte civilă SRL „Ghirido” privind încasarea prejudiciului material 966.600 lei și a prejudiciului moral 100.000 lei, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

În contextul celor menționate supra, această gravă eroare de drept confirmă imparțialitatea instanței și violarea dreptului părții vătămate la un proces echitabil în sensul art. 6 CEDO, la fel violarea dreptului la respectarea bunurilor în sensul Protocolului Adiționale nr. 1 al Convenției Europene.”

Titularul dreptului de recurs a mai menționat că, din textul deciziei contestate, se observă că soluția instanței de apel de respingere a apelurilor părții acuzării se regăsește la pag.23-24, însă concluziile deduse sunt făcute din numele Curții Supreme de Justiție. În primul rînd, aceste concluzii sunt contrare legii în aspect procedural, deoarece instanța de apel nu a corectat eroarea de drept comisă de prima instanță, în sensul că sentința de achitare nu trebuie să conțină formulări care demonstrează sau pun la îndoială vinovăția altor persoane pentru săvârșirea infracțiunii.

Astfel spus, la pag. 16 din sentință se regăsesc constatări și concluzii referitor la vinovăția reprezentantului părții vătămate Andrițco R. privind lipsa porcinelor aflate în îngrijirea și păstrarea inculpatului Moscalenco Al.

La rîndul său, instanța de apel formulînd concluziile sale referitor la respingerea apelurilor și menținerea sentinței a continuat să deducă ca și prima instanță despre vinovăția altor persoane (în afara limitelor învinuirii), astfel a demonstrat vinovăția reprezentantului SRL „Ghirido”, Andrițco R.

Or, din actele cauzei rezultă că doar activitatea SRL „Ghirido” de creștere a porcinelor din anul 2009, a fost oficializată, primită autorizația sanitar-veterinară, întocmite facturi fiscale de procurare a porcinelor și a hranei, încheiat contract de arendă a jumate de grajd pe care ulterior l-a procurat de la Moscalenco Al., a achitat impozitele statului, iar Moscalenco Al. a sistat activitatea de creștere a porcinelor în anul 2008, deoarece avea datorii față de Banca Comercială, grajdul fiind sub sechestru, astfel Moscalenco Al. nu are niciun document obligatoriu de proveniență a porcinelor

conform Legii nr.221 din 19.10.2007, nici autorizație sanitar-veterinară și nici alte documente fiscale pe perioada 2009 - 2010 în care i se incriminează sustragerea a 290 de porcine de la SRL „Ghirido”.

În instanța de fond, cât și în ședința de judecată a instanței de apel, Moscalenco Al. a recunoscut că contractul de arendă a grajdului cu SRL „Ghirido” a fost întocmit în două exemplare. Un exemplar se află la f.d. 79, vol. 1, care așa cum a constatat expertul nu este semnat de dînsul, iar al doilea exemplar se află la vol.3, f.d.35 și, acest exemplar dînsul recunoaște că anume el l-a semnat, iar în final a prezentat contractul cu toate documentele la Serviciul Veterinar.

În acest context, martorul Sîrghi N. a concretizat că Moscalenco Al. reprezenta interesele SRL „Ghirido” astfel exercita anume el toate problemele de întreținere și control veterinar a porcinelor. Așa fiind, se relevă că aceste circumstanțe esențiale probate decisiv, au fost denaturate de instanța de apel și parțial trecute cu vederea.

De asemenea, recurentul menționează că partea apărării a prezentat ordonanța din 22 iunie 2012, prin care s-a constatat nevinovăția medicilor veterinari și că Moscalenco Al. a însușit prin acte de samavolnicie porcinele care aparțineau lui SRL „Ghirido”. Această probă a fost cercetată, dar instanța de apel nu s-a expus.

În același context, se relevă că la cercetarea suplimentară a probatoriului administrat în cauză, s-a stabilit cu certitudine, prin declarațiile martorilor Sîrghi N. și Panico Gh. - medici veterinari, că Moscalenco Al. exercita toate funcțiile de administrare în raport cu întreținerea, creșterea, supravegherea și păstrarea porcinelor din grajdul său pe care le-a primit de la firma CCDP „Ghirido” și, în acest context a prezentat toate actele necesare, inclusiv contractul de arendă a grajdului, în aceste documente nu figura nici o înțelegere privind împărțirea veniturilor în cuantum de 50 procente de la creșterea porcinelor.

În continuare, recurentul afirmă precum că partea acuzării a prezentat instanței de judecată mijloacele materiale de probă decisive (*înscrișuri*), care coroborează cu toate circumstanțele de fapt și de drept ale prezentei cauze penale în confirmarea vinovăției lui Moscalenco A., care în mod evaziv au fost trecute sub tăcere de către instanță, inclusiv: actului de inventariere din care rezultă, că la momentul inventarierii sunt lipsă 110 porcine (f. d. 12, vol. 1); contractul de vânzare-cumpărare din 14.10.2009 din care rezultă că, a fost înstrăinat de către Moscalenco A. lui Guțu V. o parte din grajdul situat în s. Step-Soci, r-nul Orhei la prețul de 50.000 lei (f. d. 17, voi. I); procesul-verbal de ridicare din 28.04.2010 din care rezultă că, au fost ridicate de la Moscalenco Al. formularele de luare la evidență a porcinelor, din a cărui conținut rezultă că în perioada ianuarie 2010 de către Moscalenco Al. au fost puse la evidență 160 porcine născut în luna ianuarie 2010, cererea a fost depusă de către inculpat la 03.03.2010; contractul de vânzare-cumpărare nr. 17/01 din 15.01.2009, care confirmă că, CCDP „Ghirido” a procurat 20 de scrofițe gestante de rasele HP, D, ZP, LP, H, Z, L la prețul total de

155904 lei; procesul-verbal de ridicare de la Moscalenco Al. a formularelor de dare-luare la evidență a porcinelor, din a cărui conținut rezultă că în perioada ianuarie 2010 de către Moscalenco Al. au fost puse la evidență 160 porcine, cererea a fost depusă de către inculpat la 03 martie 2010.

În consecință, apărătorul face trimitere și la dreptul la un proces echitabil, în lumina Convenției, care se bazează pe respectarea cu strictețe a principiilor fundamentale ale procesului judiciar: „*egalitatea armelor*”, „*contradictorialitatea*”, „*motivarea deciziilor*”, care semnifică tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării procedurii în fața instanțelor de judecată, fără ca vre-una dintre ele să fie avantajată în raport cu cealaltă sau celelalte părți în proces, așa încât, părțile litigante să aibă posibilitatea de a-și susține punctul de vedere într-o așa manieră, încât să nu fie puse într-o situație net dezavantajată una față de alta.

7. Judecând recursurile ordinare, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că recursul declarat de procuror urmează a fi respins, ca inadmisibil, iar recursul avocatului I. Arhiliuc urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat).

Totodată, în baza art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința inculpatului, atunci când eroarea judiciară poate fi corectată de către instanța de recurs la etapa judecării acestuia, fără agravarea situației celui care a declarat recursul. Adică, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri greșite.

La caz, Colegiul penal lărgit constată că, în esență, recurenții critică soluția adoptată de instanța de apel în partea ce ține de achitarea lui Moscalenco Al. de cele imputate în baza art. 191 alin. (5) Cod penal și în partea soluționării acțiunii civile.

Verificând actele cauzei în coroborare cu alegațiile recurenților, Colegiul penal lărgit conchide că instanțele ierarhic inferioare corect au dispus achitarea lui Moscalenco Al. de cele incriminate prin actul de învinuire și sesizare a instanței. Or, la baza statuărilor nominalizate, instanța de recurs a rezultat din următoarele considerațiuni.

În primul rînd, pornim de la aceea că, din cuprinsul rechizitoriului se constată că Moscalenco Al. este învinuit că a prejudiciat întreprinderea CCDP „Ghirido” prin

delapidare, însușind 8 porcine destinate reproducerii, la prețul de achiziție de 12000 lei fiecare, în sumă de 96000 lei, 102 porcine la prețul de 3300 lei fiecare, în sumă de 336600 lei și 30 porcine mici la prețul de 1300 lei fiecare, în sumă de 39000 lei, care au fost încredințate în administrarea lui Moscalenco Al., iar ultimul le-a însușit ilegal în scopuri personale, astfel cauzându-i întreprinderii CCDP „Ghirido” o daună materială în proporții deosebit de mari în sumă totală de 471600 lei.

Tot Moscalenco Al. a fost învinuit că, în luna aprilie 2010, avînd scopul delapidării averii străine încredințate în administrare, prin scoaterea porcinelor de la evidența întreprinderii CCDP „Ghirido” și înregistrarea lor pe persoana fizică Moscalenco Al., a însușit ilegal în scopuri personale de la CCDP „Ghirido” 150 porcine la prețul de 3300 lei fiecare, în sumă totală de 495000 lei.

Instanțele ierarhic inferioare, verificînd cele imputate inculpatului au conchis că procurorul nu și-a susținut învinuirea în sensul declarat, adică nu a acumulat și prezentat instanței careva probe pertinente și concludente, care ar fi demonstrat indubitabil vinovăția lui Moscalenco Al. de săvîrșirea infracțiunii de delapidare a averii întreprinderii CCDP „Ghirido”, întrucît simpla existență a unor relații ostile între persoana acuzată și partea vătămată nu justifică reținerea vinovăției lui Moscalenco Al. în baza art. 191 alin. (5) Cod penal.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit amintește că, delapidarea averii străine constă în însușirea, folosirea sau transmiterea de către făptuitor, în interesul său sau pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri încredințate pentru a le gestiona sau a le administra.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute la art. 191 Cod penal se caracterizează, în primul rînd, prin vinovăție sub formă de intenție directă. De asemenea, la calificarea faptei este obligatorie stabilirea scopului special – de cupiditate. Primirea bunurilor cu condiția îndeplinirii unui angajament poate fi calificată conform art. 191 Cod penal doar în cazul în care făptuitorul, încă la momentul intrării în posesie asupra acestor bunuri, urmărea scopul de delapidare a averii străine și nu avea intenția să-și onoreze angajamentul asumat.

Temeiul aplicării răspunderii potrivit art. 191 Cod penal apare în cazul imposibilității apărării drepturilor subiective prin mijloacele justiției civile. Normele de drept civil se aplică în cazul concurenței lor cu art. 191 Cod penal, dacă:

- există posibilitatea restabilirii valorii lezate prin infracțiune pe calea acțiunilor benevole ale subiectului care a lezat valoarea, ori pe calea acțiunii civile;
- fapta a fost săvîrșită în condițiile unui risc întemeiat.

Sub incidența art. 191 Cod penal trebuie să intre doar acele încălcări care demonstrează rea-voință sau fraudă din partea făptuitorului. Or, nu poate fi invocată imposibilitatea făptuitorului de a găsi mijloace materiale pentru a-și îndeplini obligațiile asumate – ca temei de a nu-i fi aplicată răspunderea penală – dacă a

manifestat rea-voință sau intenție frauduloasă față de obligațiunile asumate în raport cu victima.

De asemenea, în cazul faptei incriminate de art. 191 Cod penal, situația-premiză de încredințare în condiții de legalitate a bunurilor, care constituie obiectul material al infracțiunii, către subiectul delapidării averii străine, formează particularitatea determinantă a acestei fapte infracționale. Această particularitate presupune că subiectul special al infracțiunii de delapidare a averii străine poate trece în folosul său doar bunurile care i-au fost date în grijă.

Așadar, în afară de aceste calități, comune pentru obiectele materiale ale tuturor infracțiunilor săvârșite prin sustragere, există o calitate specială care este caracteristica numai pentru obiectul material al delapidării averii străine, și anume bunurile trebuie să fie încredințate de către o altă persoană în administrarea făptuitorului.

Subiectul infracțiunii de delapidare a averii străine trebuie să aibă calitatea specială de administrator. În sensul art. 191 Cod penal „*a administra*” înseamnă: a avea dreptul de a da dispoziții cu privire la primirea, păstrarea sau eliberarea de bunuri; a veni în contact direct și material cu bunurile altei persoane, datorită atribuțiilor administratorului, legate de primirea, păstrarea sau eliberarea bunurilor.

Revenind la speță, Colegiul penal lărgit constată că procurorul a pus la baza învinuirii inculpatului următoarele probe, care în opinia lui demonstrează indubitabil săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 191 alin. (5) Cod penal de către Moscalenco Al.:

- *declarațiile reprezentantului părții vătămate Andrițco R.;*
- *declarațiile martorilor: Guțu V., Aculețki Al., Botnari I., Ivanov I., Răileanu I., Arnăut S., Sîrghi N., Panico Gh., Couzacenco Gh., Moscalenco Vl., Cojocaru V., Apostol M., Guțu O., Aculețkaia N.;*
- *conținutul demersului reprezentantului SRL „Ghirido” din 17 martie 2010 privind atragerea lui Moscalenco Al. la răspundere pentru sustragerea bunurilor în proporții mari;*
- *conținutul actului de inventariere din care rezultă că, la momentul inventarierii sunt lipsă 110 porcine;*
- *conținutul contractului de vânzare-cumpărare din 14 octombrie 2009 din care rezultă că, a fost înstrăinat de către Moscalenco Al. lui Guțu V. o parte din grajdul situat în s. Step-Soci, r-nul Orhei la preț de 50000 lei;*
- *conținutul procesului-verbal de ridicare din 15 aprilie 2010 din care rezultă că, au fost ridicate facturile fiscale care confirmă cantitatea de porcine procurată de către SC „Svet Moscom” administrată de Al. Moscalenco în perioada iunie - decembrie 2006;*
- *conținutul procesului-verbal de ridicare din 28 aprilie 2010, din care rezultă că au fost ridicate de la Moscalenco Al. formularele de luare la evidență a porcinelor, din a cărui conținut rezultă că în perioada ianuarie 2010 de către Moscalenco Al. au*

fost puse la evidență 160 porcine născute în luna ianuarie 2010, cererea a fost depusă de către inculpat la 03 martie 2010;

- conținutul contractului de vânzare - cumpărare nr. 17/01 din 15 ianuarie 2009, care confirmă că, SRL „Ghirido” a procurat 20 de scrofițe gestante de rasele HP, D, ZP, LP, H, Z, L la prețul total de 155904 lei;

- conținutul procesului-verbal de percheziție din 15 aprilie 2010;

- conținutul actului din 22 aprilie 2010 întocmit de către comisia în componența reprezentanților Direcției Agricole, medicului veterinar inspectorul de sector, din care la momentul controlului au fost depistate porcinele cu următoarele probabil vârste: scroafe de reproducere 39 capete vii și trei moarte; purcei de 4-6 luni 26 vii, 5 morți, purcei noi născuți opt capete și cadavrele a opt capete în stare de putrefacție;

- conținutul procesului-verbal de ridicare din 21 aprilie 2010 din care rezultă că, au fost ridicate facturile fiscale și de expediție privind procurarea nutrețului de către SRL „Ghirido” și a facturilor fiscale de procurare a 50 porcine de către SRL „Ghirido”;

- conținutul procesului-verbal de ridicare de la Moscalenco Al. a formularelor de luare la evidență a porcinelor, din a cărui conținut rezultă că în perioada ianuarie 2010 de către Moscalenco Al. au fost puse la evidență 160 porcine născut în luna ianuarie 2010, cererea a fost depusă de către inculpat la 03 martie 2010;

- conținutul procesului-verbal de confruntare între Moscalenco Al. și reprezentantul părții vătămate Andrițco R.;

- conținutul procesului-verbal din 10 septembrie 2010 de confruntare între Moscalenco Al. și martorul Guțu V.

Prin urmare, instanța de recurs ține să specifice că la această etapă a procedurilor nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond și de apel. Deci, Colegiul penal lărgit nu va examina criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factive, ci va verifica, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea achitării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Față de cele ce preced, instanța de recurs ține să menționeze că, probele verificate suplimentar și de instanța de apel, nu demonstrează că inculpatul a comis infracțiunea de delapidare a averii străine în circumstanțele descrise în rechizitoriu, mai mult acestea au confirmat încă o dată că în acțiunile inculpatului nu sunt realizate latura obiectivă și cea subiectivă a infracțiunii incriminate, deoarece acțiunile lui Moscalenco Al. nu au fost îndreptate spre însușire sau irosire ilegală a averii străine și inculpatul nu a avut intenție directă de însușire în scop de profit a careva bunuri a părții vătămate.

Așadar, în cauza deferită judecării, corect s-a stabilit de către instanțe că nu a fost dovedit faptul că Moscalenco Al. a însușit în interesul său careva bunuri încredințate pentru gestionare sau administrare.

Prin urmare, reieșind din materialele cauzei, instanța de recurs conchide asupra faptului că, just instanța de fond a statuat privitor la aceea că: *„În cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că, la finele anului 2008 de inculpatul Moscalenco Al. s-a apropiat R. Andrițco, care i-a propus să crească porci împreună în grajdul situat în s. Step-Soci, r-nul Orhei, proprietate privată a lui Moscalenco Al. la acel moment inculpatul deținea în grajd porcine cei aparțineau firmei „Svetmoscom”, numărul capetelor nefiind posibil de stabilit documentar, martorii au susținut că, se dețineau cinci capete, conform declarațiilor inculpatului 8 porcine gestante și mai mulți porci mici.*

Însă, în cauză, nu s-a constatat că, aceste 50 porcine au fost primite de către Moscalenco Al. în administrare. În acest sens nu au fost prezentate careva probe justificative că, între SRL „Ghirido” și inculpatul Moscalenco Al. a fost încheiat careva contract de administrare, act predare - primire a porcinelor sau orice alt act juridic care confirma că, inculpatului Moscalenco Al. avea obligația de pază, îngrijire administrare etc. a bunurilor ce aparțineau SRL „Ghirido”. Or, bunurile pot fi încredințate în virtutea funcției de răspundere a făptuitorului, a raporturilor contractuale sau a însărcinării speciale din partea proprietarului. Încredințarea bunurilor în celelalte cazuri se face, în principal, în privința bunurilor persoanelor juridice, în cadrul raporturilor de muncă. Ceea ce la caz nu s-a realizat.”

Subsidiar, Colegiul penal lărgit reiterează că, contrar celor afirmate de recurenți, la caz, nu a fost demonstrată, în sensul art. 191 Cod penal, calitatea de administrator a lui Moscalenco Al., iar în acest context, corect s-a concluzionat că organul de urmărire penală, în actul de învinuire, în vederea probării obligației de gestiune a inculpatului în raport cu porcinele transmise în administrare, neîntemeiat a invocat despre încheierea între SRL „Ghirido” și inculpat a contractului de arendă, or instanțele de judecată au reținut că acest act juridic nu confirmă că bunurile încredințate au fost transmise inculpatului în administrare.

Mai mult, conform raportului de expertiză grafologică nr. 106 din 09 ianuarie 2013, s-a stabilit că inscripțiile manuscrite din contractul de arendă a încăperii nr. 01/01 din 26 februarie 2009 și semnătura din numele lui Moscalenco Al., plasată la compartimentul „locatarul”, rubrica directo, nu a fost executată de către Moscalenco Al. Respectiv, just nu au fost reținute ca temeinice și declarațiile martorilor V. Guțu, Al. Aculețchi, O. Guțu, N. Aculețkaia, care au afirmat că contractul de arendă a fost semnat de către inculpatul Moscalenco Al.

Or, din toate cele expuse supra, instanța de recurs apreciază că, corect au reținut instanțele ierarhic inferioare că, din materialele cauzei, se confirmă indubitabil precum

că, între Moscalenco Al. și Andrițco R., a existat o înțelegere verbală de a crește porcine în grajdul ce aparținea inculpatului, însă un act oficial înregistrat în modul stabilit de lege, între cei doi nu a fost încheiat, a fost un contract, doar în ce privește arenda grajdului. Acest fapt a fost confirmat și de martorul Guțu V., care a relatat că SRL „Ghirido” era condus de Andrițco R., iar ultimul gestiona activitatea acestei societăți, se ocupa de creșterea porcinelor și tot Andrițco R. era obligat să-i achite salariu lui Moscalenco Al., însă un contract de muncă cu acesta nu a fost încheiat.

De altfel, corect instanțele au statuat că declarațiile martorilor Ivanov I. și Răileanu I., precum că Moscalenco Al. se ocupa de îngrijirea porcilor, nu pot servi drept temei pentru a-l considera pe inculpat administrator cu drept de gestionare a bunurilor încredințate de SRL „Ghirido”. Același martor, Răileanu I., precum și Guțu V., au confirmat că salariul pentru lucrul efectuat (îngrijirea porcilor), î-l primeau de la Andrițco R., fără a avea vreun contract de muncă cu ultimul, ceea ce confirmă suplimentar că gestionar al activității de creștere și îngrijire a porcilor era anume R. Andrițco și nicidecum nu Moscalenco Al.

Totodată, instanța de recurs constată că, în cauză, reieșind din toate declarațiile date de părți și celelalte probe acumulate, nu s-a putut constata cu certitudine care este cuantumul prejudiciului cauzat de către Moscalenco Al. părții vătămate SRL „Ghirido”.

Or, în acest sens organul de urmărire penală, a prezentat doar 2 facturi fiscale, care indică la prețul de cumpărare a porcinelor de către SRL „Ghirido”. Alte acte contabile, care ar confirma valoarea concretă a prejudiciului incriminat lui Moscalenco Al., nu au fost prezentate. Actele de inventariere din 21.03.2009, 13.11.2009, 23.04.2009 - au fost întocmite de persoane neautorizate și deci nu pot servi drept probe. La fel, ca și procesul-verbal de percheziție, care a fost declarat nul prin încheierea instanței de judecată din 02.07.2009.

În consecință, instanța de recurs apreciază că, reieșind din materialele cauzei, de altfel după cum au specificat și instanțele, se confirmă că Moscalenco Al. și SRL „Ghirido”, condus de R. Andrițco, se ocupau de creșterea porcilor, având activitate separată, fără o evidență fiscală concretă și corectă, fără respectarea normelor de ducere a unei asemenea activități și fără divizarea clară a responsabilităților, mai mult că și fără onorarea obligațiilor față de angajați. Asemenea atitudine, a generat apariția unor conflicte între inculpat și Andrițco R., care au dus, în consecință, la probleme de ordin financiar. Inculpatul 1-a avertizat pe Andrițco R. despre posibilele consecințe, însă ultimul nu a luat careva măsuri în vederea remedierii situației la momentul potrivit, acest fapt a fost confirmat și de martorii: Gh. Cazacenco și Sîrghi N.

De asemenea, acuzatorul de stat nu a prezentat careva probe concludente în susținerea versiunii, precum că cei 140 de porci depistați în partea de grajd a lui Moscalenco Al. aparțineau lui R. Andrițco.

Din declarațiile martorului Sîrghi N., este evident faptul că după conflictul care a apărut între inculpat și SRL „Ghirido”, o parte din porci au fost plasați într-o parte de grajd și erau înregistrați în modul convenit după Moscalenco Al., avînd și evidență de crotariere a lor, iar altă parte - după SRL „Ghirido”, despre care a primit informația de la poliția r-lui Orhei, precum că porcii nu sunt alimentați și sunt închiși într-o încăpere (a doua parte a grajdului), despre care fapt a fost întocmit și un act de constatare la 22.04.2010.

În aceste împrejurări, declarațiile nominalizate confirmă o dată în plus că între inculpat și partea vătămată au existat niște relații civile, neoficializate, care nu pot genera obligații și responsabilități și nu fac subiectul infracțiunii de delapidare a averii străine.

În consecință, instanța de recurs conchide asupra faptului că, corect instanțele au dispus achitarea inculpatului în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, dar temeiul achitării urmează a fi cel stipulat de art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, adică din motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală, întrucît relațiile dintre Moscalenco Al. și Andrițco R. sunt de ordin civil, nefiind pasibile răspunderii penale.

În vederea susținerii acesteia statuări, instanța de recurs ține să specifice că infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvîrșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală. Însă, nu constituie infracțiune acțiunea sau inacțiunea care, deși, formal, conține semnele unei fapte prevăzute de legea penală, dar în esență este un delict civil.

Or, o persoana poate fi supusă răspunderii penale dacă în acțiunile acesteia sunt constatate toate patru elemente obligatorii ale unei infracțiuni: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul, latura subiectivă și fapta comisă de aceasta este pasibilă răspunderii penale.

De asemenea, urmează de menționat că, potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală în coroborare cu art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condițiile în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvîrșirea infracțiunii incriminate a fost confirmată prin ansamblul de probe existente, cercetate de instanța de judecată.

Stipulări similare au fost expuse și în pct.6) al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție privind sentința judecătorească nr. 5 din 19 iunie 2006, din care rezultă că *„Vinovăția persoanei în săvîrșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul cînd instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetînd nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în urma unei proceduri legale, a dat răspuns la toate chestiunile prevăzute în art.385 Cod de procedură penală”*.

În același context, amintim că, în conformitate cu art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului.

Vinovăția persoanei trebuie să fie dovedită în modul prevăzut de legea procesual-penală, prin toate mecanismele prevăzute de lege. Mai mult, conform art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală, organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuțitului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovățesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea.

Față de cele ce preced, avându-se în vedere și probele puse la baza învinuirii lui Moscalenco Al. în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, Colegiul penal lărgit statuează că versiunea înaintată de inculpat precum că nu a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 191 alin. (5) Cod penal, corespunde realității și nu a fost combătută de careva probe indubitabile prezentate de partea acuzării. De asemenea, instanța de recurs consideră vădit nefondate criticele recurențelor în partea ce ține de vinovăția lui Moscalenco Al. de săvârșirea infracțiunii de delapidare a averii străine în proporții deosebit de mari.

Mai mult, Colegiul penal lărgit specifică că în cadrul cercetării judecătorești probele administrate pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor cauzei sub toate aspectele în condiții de nemijlocire, publicitate și contradictorialitate, nu s-a constatat că Moscalenco Al. este culpabil de comiterea infracțiunii de delapidare a averii străine.

Din considerentele expuse supra, instanța de recurs constată că fapta cu care a fost sesizată prin rechizitoriu instanța, nu are relevanță penală, fiind de natură civilă, adică inculpatul nu și-a executat obligația civilă pe care partea vătămată susține că și-a asumat-o contractual, or neexecutarea unei obligații contractuale prin excelență nu face obiect de incidență a legii penale.

De altfel, prin art. 1 din Protocolul nr. 4 la CEDO se statuează că nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală. Astfel, instanța de judecată consideră că în cazul examinat faptele săvârșite de către inculpatul Moscalenco Al. nu sunt prevăzute de legea penală și de aceea nu constituie infracțiune, fiind un delict civil și reieșind din aceste prevederi legale instanța de recurs a ajuns la concluzia că Moscalenco Al. urmează a fi achitat în temeiul prevederilor 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală.

Astfel, în cazul în care instanțele ajung la concluzia că în cauză între părți există niște relații civile, urmează a fi dispusă achitarea persoanei în baza art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, adică din motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală.

Cît privește alegațiile apărătorului părții vătămate în partea ce ține de nemotivarea hotărârii instanței de apel, Colegiul penal lărgit reiterează că, potrivit aceleiași jurisprudențe constante a Curții Europene pentru Drepturile Omului, motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate

componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față. Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, precum și cea de fond, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că aceasta nu se circumscrie încadrării juridice în baza art. 191 alin. (5) Cod penal, iar Moscalenco Al. urmează a fi achitat.

Rațiunea instanței de recurs, care a stat la baza acesteia statuări, se deduce din faptul că, potrivit actelor dosarului și părții descriptive a deciziei adoptate de instanța de apel, în raport cu criticele invocate de părți, s-a concluzionat asupra faptului că instanța a analizat probatoriul administrat în cauză și a dat răspuns la cele invocate de apelanți. Argumentele aduse în textul deciziei sunt întemeiate și corespund exigențelor legale.

În continuare, cu privire la argumentele aduse de avocatul Arhiliuc I., în partea soluționării acțiunii civile de către instanțele ierarhic inferioare, acestea sunt considerate drept întemeiate. Or, în procesul penal acțiunea civilă este o modalitate de reparare a prejudiciului cauzat prin infracțiune. Pentru exercitarea acțiunii civile în procesul penal sunt necesare anumite condiții.

Acțiunea civilă se rezolvă în cadrul procesului penal numai în măsura în care a fost alăturată acțiunii penale și împreună au ajuns în fața instanței penale. Instanța care examinează cauza în fond este competentă să judece acțiunea civilă în procesul penal, indiferent de valoarea acțiunii. La examinarea cauzei instanța dispune de câteva soluții în ceea ce privește acțiunea civilă, și anume admite total sau parțial acțiunea, respinge acțiunea, nu se pronunță asupra acțiunii civile, admite în principiu acțiunea civilă.

În cazul în care în cursul judecării unei cauze în care inculpatul este trimis în judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni, însă după efectuarea cercetării judecătorești se constată că fapta nu este prevăzută de legea penală, ci constituie un litigiu cu caracter civil, atunci acțiunea civilă se va lăsa fără soluționare.

8. În corespundere cu art. 435 alin. (1) pct. 1) și pct. 2) lit. c), art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul în procuratura de nivelul Curții de Apel Bender, delegat în procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Cătălin Scutelnic.

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Ion Arhiliuc în numele părții-vătămate și părții civile CCDR „Ghirido”, casează parțial sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 03 februarie 2014 și decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2015, în cauza penală în privința lui **Moscalenco Alexandru Vladimir**, rejudecă cauza și pronunță o nouă hotărâre, după cum urmează.

Moscalenco Alexandru Vladimir se consideră achitat de sub învinuirea prevăzută de art. 191 alin. (5) Cod penal, în conformitate cu art. 390 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, din motiv că fapta nu este prevăzută de legea penală.

Acțiunea civilă se lasă fără soluționare.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată integral la 17 decembrie 2015.

Președinte

URSACHE Petru

Judecător

NICOLAEV Ghenadie

Judecător

ALERGUȘ Constantin

Judecător

TOMA Nadejda

Judecător

MORARU Petru